

Wiljinn.

~~Wiljinn.~~

~~33~~

V. i. l. j. i. n. n.

Litgefandi L. f. Sv.

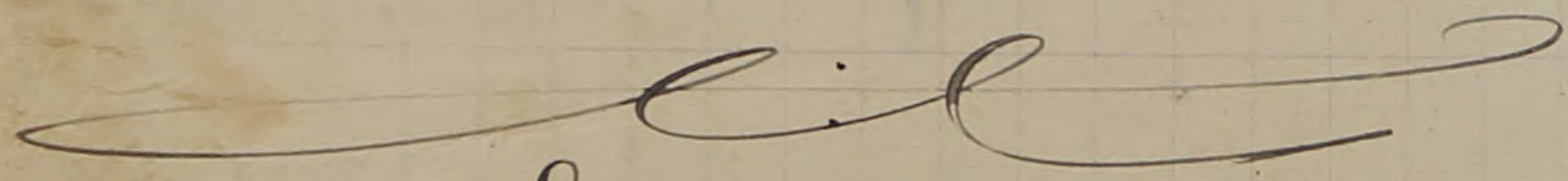
Ailabjón: Jón Þinósson.
Metriteljarar: { Sía Hárus Arnósson
 Sagnar Baldvínsson.

II ár. ~~2~~ 3 blatt.

23. febr. 1921.

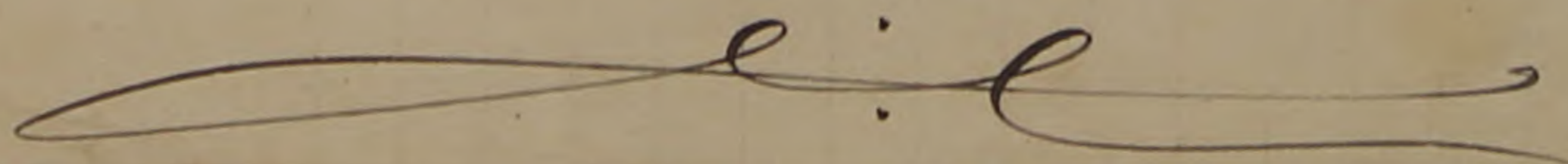
Roðlit Viljans.

1. Lillidalur.	9. Miklibær
2. Brekkukof.	10. Víkurkof.
3. Steiu-Alnar.	11. Víðvellir.
4. Höskuldsef.	12. Hella.
5. Mithús.	13. Mithús.
6. Þorleifslati.	14. Selheimar
7. Vaglar.	15. Selheimagata
8. Þorleifslati.	16. Vífslati

Ísni:

Viljinn	bls. 1-2.
Bref	2-9.
Estímmeli verjans 1919-20	10-12.
Áminning.	12-13.
Áomærsk. norrinn	13-23.
Yfirlit verjans	23-26.
Vísuþórnar	27-28.

Viljinn.

Geng ég fram úr djúpu dal
 drengis, heilir! sælis!
 Opna svo minn orðarmal
 enginn sælis! skellis!

Stend á sautjan stöðum við,
 slutt þú bara á einu,
 lesið mi og lesið þitt,
 af lyst og kappi hreinu.

Þú en fjalla um mig fer
 - svo engin verði spjöllin
 hreinsa sáur af höndum þeir,
 hreinu er ég sem mjöllin.

Þangað blett ég vil sjá
 eða sauf á fölin,

þyngir kóngi klaga þú,
sem klóra á mig gölin.

Tak þú þessa pillur minn,
og þara nokkra situr,
ríkugleyn rísláunin,
rísláunin þú bjósur.

þú þú hafnar enginn fús
og illa þú á sáti,
þú eru: kaupmanns kramarkúts
kúffull með þakkláti.
G. B.

Brief (framb.)

þyngir kúnnings minn, þú máttu
þyngir leskurinn á mig, verð
ef þú ert búinn að gleyma
þú sem áður var komid af þess

stórmerkilega briefi. Það er von-
andi ekki saknemt, þó eitth-
hvad hafði fallid þú in-
minni.

Litid eitth verð í að minnast
á heilsufar mamma þér.
Það er nú sí svoona og svoona,
líns og sumis segja - eða í
medallagi. Þrans kvefpesti
er allaf við og við að heim-
sækja menn, kemur upp aftur
og aftur. Þú er skardalsstölin
að stingu þú ríður á stóku
þyngir. Þú þeim þyngir má má-
er ekki koma inn, það er bunn-
ad, ekki þakka í heudi á min-
um á heimilunum, hvat þú
kyssa þessara stúlkunnar,
og hlýtur það að vera stúlkjandi
þyngir ungu minnina, og ungu
stúlkunnar.

Þessi veikinda vágastur er sú
 óleikku gleði spillis, sem verður
 að varast. Heknamis gæra hvas
 þeir geta, að berjja hann miki,
 en hann fer málkud í kringum
 þá, og verst vel. Þangi sjálfu
 spjálkinganna sitja honum líku
 hjálparhönd.

Í hveiji ári kemur Tangaveiki
 upp á einhverju heimili, það
 er leður og gímmur gestur,
 sem þyfir að gærost útlögur,
 en það gengur verst ekki vel.

Drangir fleiri kvilla, en þeir miki
 er heit, og ber misgjaflega mikki á
 þeim. Þessir vágastir eru óvinnu
 heilsu manna, og miklu fleiri,
 sem illt er að fordast að fullu
 og öllu, en samt melli það
 meira en gefur er.

Þessi, kunningsi þetta veikinda -
 skapp hefur haldit aflur af möm-
 um, hvað skemtanis snesta,
 sumum finnst það ef þu vill
 ekki skasti, öðrum hitt.

En ekki öll gleði ómissandi?
 Já, vissulega er hún það, þeir verða
 en varst meistar með sökum.

Gleðin er einhver göfugasti þrá-
 umm í lífi manna. Þú er
 öllum ómissandi, að segja að
 veita bæti sér og öðrum saklausa
 skemmun.

Það vill mi ganga, of og lídum,
 mjög erfitt, það er fáir met
 sammi lífsgleði, já, allt of fáir,
 þeir miki, sem geta mistað
 öðrum af sinni göfugu gleði,
 og gefa aðra glata. Þess
 vegna verða menn að komna
 saman og skemta sér, þá

hjálparst, svo margir eru, að veita
 betri sér og öðrum, gleði og
 ánægju. Ekklur Alra hreppinga
 vantar tilfimanlega samkomu-
 hus, en í þeir verður bráðleg
 bett. Þeir að segja kunningsi
 um okkur (Alra hreppingum) rítt
 upp í hendurnar myndarleg
 peningufylga, og af henni er
 þetta umræddu hús byggt.
 Fallega gott kunningsi, og þakka-
 lalisoent. Það allum vit eru
 sína, þeim góða manni, sem
 gaf okkur þetta stöf, bœði
 í sviði, og ~~stíva~~ á bœði.
 Filagskapur er hér mjög dauður,
 má með samni segja til stöi-
 skammar. Nokkur félög eru að
 nafnum lifandi. Búnaðarfélag er
 að nafnum lifandi en sefur
 bœði fast og lengi.

Þaraf leitandi lilla framfarir.
 Lí framkvæmdum félagsins
 draga auðvitað mjög mikið,
 ofstóðandi erfis límar.
 hvernigastli ekki neitt,
 þat hefti þó átt að vera, þeir
 hér er margt æskufolk. Slíkt
 félag var stofnað hér, fyrir nokk-
 rum árum, með allmörgum
 meðlimum, en þessu ekki
 skylt, einhverja orsaka segja.
 Þar með er ekki sagt að slíkt
 félag, eða slíkur félagskapur, geti
 alls ekki þessu hér, þann getur
 þessu hér sem amarsólarar,
 þi honum vel stjórnað og með-
 limunum and um góða samvinnu.
 Fólksfél. stofnað nokkur
 ungin menn hér, en þá félags-
 skapur er fremur dauður, sem
 annar hér í sveit.

Hver veit nema meðlimir þess
félags vakni með vordögjunum,
og sparki þá vel.

Lesnarfélag eru hei, og tíma líf-
seigust. Þarfa sum samílega, enda
vita vist allir, að blindur er
bóklaus maður.

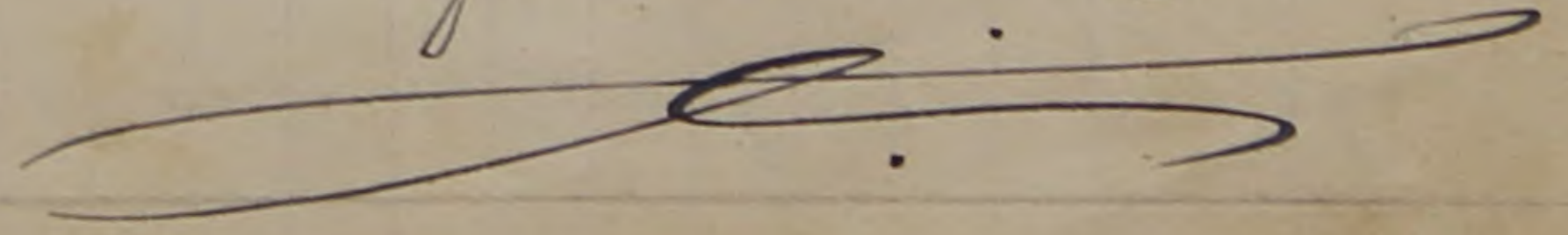
Þetta þessara fél. gefur út blað,
sem heitir Viljinn, og er hann
búinn að koma út í mörg ár.
Fyrstu árin sem hann kom út
var hann brest skemmtim og fræð-
andi, enda skrifuðu þá margir
í hann. Þá hafu meðlimir
félagsins séð að Viljinn var góður
gestur, og sem flestir þyrftu að
gera honum eitthvað gott.

Nú aftur er Vilja greidd alls of
mánu, og fær sem gera honum
gott. Félagsmenn liggja á lífi
sinn, skrifa ekki í hann, nema fáir.

Það eltu sem flesti. Cad skrifa í
hann, þá yði hann til að auka
góð samvinna meðal félagsm.,
og fara þeim gleði og ánægju.

Þeir kunningji þú er ég mi búinn
að gefa um félagin í minni
veit, nema hvern félagid. Þat
er alveg mistofrat, og þú ekki
hoyt að segja um starfsemi þess.
Vonandi að þat lífi góð lífi
í framtidinni, og starfi með blii
áhruga er sum hin félagin.

Nú hlýður þú að fara að bestast
lesturinn, og hett í þú starfa mun-
id að sinni. Þen lesu í málið,
og fyrirgefðu þú margt sé grautar-
legt og illt sagt, enda er ekki
við öðru að bestast, þar sem
brifid er eftir þinn gamla góð
kunningji - Grautar-Halla.

Öskirmeli veltarins

1919-20.

Í fyrsta köluhl. Veltarins p. ú.
 er bréf frá einhverjum ~~Strayfud-~~
 ingy, sem reður ofurlífið um velt-
 arinn í fyrsta. Um þetta bréf
 ella er mi ekki að fara að ræða,
 í þetta sinn, enda er það ekki
 alls séð umþá, en bréfið þetta,
 minnir mig á vísur, sem er setti
 saman um sumarmálin í fyrsta
 vor, og sem eiga að samræma
 fyrirsögninni hér að ofan.
 Lesendum Veltarins vil ég lofa
 að heyrja vísur þessar, þótt lítt
 meiri séu, þar gæla farið inn
 um annað eyrið og út um
 hitt, eins og svo margt fleira,
 sem rætt er og ríðað, og í raun
 og vinnu á ekki annað skilið,
 en fólk hefur gaman af að

hlusta á ýmislegt, þótt það festi
 ekki velur í huga eða hjörtum
 þess. Þessa, formálin er síð
 ordinn meginlega langur, en
 vísurnar eru þessar:

Fimmt þess stýlt að fara í letur,
 framhjá gengin þó sé líð,
 engan hef ég veri velur,
 vilad hér í Blönduhlíð.

Drímsstæður mörgu betur,
 mun sá verða, sprund og hal
 argur, leidi, illi, velur,
 Hæði haur heila skaf.

Þó sá smemma djöfladansinn
 drjúgi stöðugt form og well,
 illvísanna enginn stansinn
 ól þú margan hrisan-hvell.

Vildi enginn verða til
 Viltja, þangað geind mest skil.
 Því myndunin allra var,
 að ekki fengust beturnar.
 Hildu líka að háð og smár,
 þeir hreptu þar.

Áttundadís rekkan þeir,
 ráða leysi þessu í.
 Nokkum báðu nanna þá,
 nefnda að birju reisu stjá.
 Samtlega var hann samþykktur,
 og sagði, já.

Þútt mig með flýti fljótt.
 Tíma skal ég Gríttju drótt.
 Þú ég ekki framkvæmt þáð,
 að flýta lögmáls-bók þingad.
 Þú þáð eins, þó fjandrum sjálfur
 ferir af stáð.

Kleddur var þá beilir-brandís
 í besta skúða lígnar-mann.
 Og að öllu útbáum,
 eins og nærí kongborinn.
 Góður var þá, hendir-þings
 fyrir hallinn sinn.

Lélu þeir í sama sveip,
 selja á Gráðis öflugt skip.
 Vænsla fólk þar valid á.
 Vantad, ekki mundar-snjá
 síðan undur veida-nyolar
 segl við rá.

Lölda-rimur eftir blis,
 út af höfum Filin-þris.
 Hóvilast tekur þrammar-örq.
 Hóldar hálin stígu á löng.
 Hilmin Gríttju harla nærri
 höfund-borg.

Spekingana og Fylkis fann.
 Fleina-lyp og mala vamm.
 Himn ríflomna hef í regnt.
 Hans jafningi fædist seint.
 Veröld í af víska - og ment,
 það veit í hvínt.

Fingur rélli í fram óseinn.
 Í fullri meining, guð sé hinn.
 Því fram selja þegna vamm.
 Ad þrumur í eining ver hann.
 Hóá flatan lagði í þú fýris
 lista - marm.

Guð all þinni geyndi í hönd.
 Stögg var mín úð þýðing vönd.
 Hann lét af þis hnefa sinn.
 Hefur meint ad lyki - inn,
 í hana gjövald, hjálpar - ritur
 heva minn.

Innum fingri í beint upp bí.
 Ad bliður guð sé himnum á.
 Níður bentu smillis snar,
 snobur þar með úrokundar.
 Ad undirdjúpin einn guð lítta
 afmarkar.

Hef í aldrei heims um nam
 hitt ad speki þvilikam.
 Þakunnar þú fa' skal þú.
 Fólaki er stór ad hamla þú.
 Þendur sér, ad veitist honum
 virding mín.

Nefndar þakur mættum fékk
 mín var honum gefan þekkt.
 Í glæðuenda hlýjum ham -
 höfðingjana kvaddi og gram.
 Þjófum sadder, ganga svo
 ad gæðis nam.

Flóða bími flúttist á.
 For-myts-arsin vaknar þá.
 Þrammar fley að þrepum umms,
 þar til fleinar kundu grumms.
 Þegar nam að Árnaveldi
 refsu hlumms.

Narinn gengur biatt á þoy
 Þjartii skýddu Freyju-song.
 Ofarlega hafði hatt.
 Hendumar að síðum vatt.
 Spáanlegt á svepnum var að,
 þinni er glatt.

Friðla spurdu herra hann,
 hvernig seisan ganga væm.
 Hann gaf aftur breikinn svar.
 Hei er komnar bekurnar.
 Ad hitu þykki hentara mér en
 heimskum var.

Kom í þar á krappast þing.
 Kalladur fyrir eim-spelking,
 sem ferastur sagður var,
 samt ei stórum af mér þar.
 Þúkkadi ekki brodda-tífr
 nema bendingar.

Fingri benti Vopna-ver,
 sem vildi hann slunga augu í mér.
 Þiga fram setti í minn mót,
 meinti að krækja slax í þjót.
 Þó brúna-ljosin þari þigi, og
 bila ei þiöt.

Loa flatalann sinn lét sjá,
 sem mig vildi snoppung slá.
 Stalti íg knefan slá-á naf.
 Skjfsinnid var ekki laff.
 Sem hita myndi ei þorum gefa,
 þögg á kjaff.

Beint upp fingri þezda vamm.
 Beiska - meining hans ey fann -
 Samt það vikið vantadi
 - vildi að ey hengdur sé.
 Benti ey vidur brátt í luyga
 og biðjandi.

Erur allt sitt fáiðeyt spé
 fara skild í helvite.

Sigraður af mis sanna var.

Síðan fékk ey bakurmar.

Innell, eins-bygginn myndi ei koma
 mætur þar.

Höfðingjar og höfðin öll.

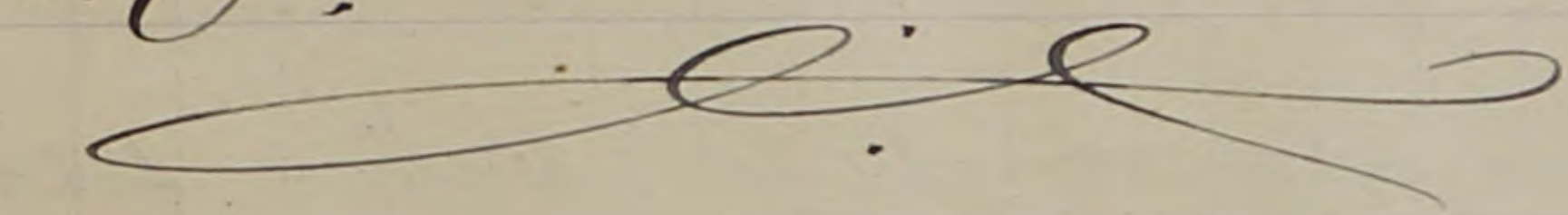
Hei að gjöndu mikil sköll.

Höldum þólli hepnir mest

hvernig þetta afleiddist.

Lokið er efri, ey hef svo standa
 ljóðin klest.

Lesendur skulu geta þess, að
 þetta kvæði er ekki ort í
 minna anda. Það er líklegt
 ort fyrir meir en hundrat
 árum.

Góða veður.

Það þykir ekki óvitejandi mi, að
 geða um nokkra ágata veður,
 sem komið hafa hei á Islandi
 á litlum öldum, og þessa þú
 semur vit þemur góða veður
 sem mi er að líta.

Árið 1340

Velurim var svo góður að enginn
 mundi slíkann, fundust egg
 undan fuglum í Flóa um miðja
 góu, og afur á einmánuði.

Árið 1595

- Úburinn var afbragðsgóður og þurfti aldrei að gefa geldmeyrum heyr.

Árið 1624.

- Þá veður var ágætur, var sóley sprollin í síðustu vikur veðrar í Skagafirði, og höfðu þá fuglar orpið og fundust mörg egg.

Árið 1649.

- Þar veður góður nema hálfsmán ávarkima um jólir. Há lengst af allt sandfe' úti, og voru þekin fjalla grös vestur á Þjórdum á Þásmisur og föstur.

Árið 1679.

- Í þeim vetri kom aldrei þá dagur, að fjúk eða frost mætti heita. Þar gott og snemmgjört, svo sóley var útsprungin um páska, en sífill viku eftir Krismissu.

Árið 1693.

- Þessi veður var himn besti, svo aldrei kom fjúkdagur. Þar lof rist og slungid á þorra.

Árið 1731.

- Úburinn var svo snjólítilill og frostlaus, að mýjar voru sjaldum heiteldri.

Árið 1733.

- Þá veður var himn besti, svo að sjald kom sú dagur að eigi væri nautpeningji úrbeilandi, en viti voru lömb ekki þekin á heyr.

Árið 1749.

- Föu norðendingar hlit grasa á þorra og jóu.

Árið 1797.

- Úburinn var svo góður að kúyr gengu viti úti.

Árið 1800.

- Þar veðurinn var svo góður að allur

peningur gekk sjálfala, en þú ert
heyrir öllu notadryggi til mjólkur
segin Espólin, og undras okkur
sem mí lífum, þar ekki.

Árið 1829.

Velurinn var svo góður að varla
dau spósin.

Árið 1830.

Trusur varla mjókar, og lagði
litt á.

Steinur var málfi delji sem góðu
hafu verið, og sjona okkur að
aloffs hafu komist þei góð á
ekki situr en slum.

Þer ekki óhætt að skiptu þessum
velri sem mí er að líta á
bekk. met þeim bestu?

Vísu botnar

(vit vísu þess þunn er botlist i síð. 160)

Skarist löngur grund er gra
quist mörgur hlýja.

Sálin fögur, þyggð er þá,
bak vit höfum skýja.

(þó á þessi belur vit)

Ekki fögur, imman bli
er sí börgu spýja.

G. B.

Fekkar dögunum sem að sí
röl i höfum skýja.

G.

Þess á dögun virdum hjá
vermis nóðull skýja.
H.

Ég þykt við, að það vatni
þess fleiri vísu helm-
inginn í s. bl. Nýjans -
þat ég þvi sítari helming-
inn þanna í s. bl.
Þá vstra ég eftir fleiri
botnum.

Botnum sem elsti voru rugl,
eins og sumir þatnarnir sem
þannir eru, og byrtast í
s. bl.

Vísu helmingurinn er
þannig

--- Tilla þókur kinnu á
--- þáinn þógur skýja
(Hlaustvísa) A. B.

